

Sygn. akt IV KK 243/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 września 2016 r.

sprawy **A. N.**

skazanego z art. 216 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt XXIII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 29 czerwca 2015 r., sygn. akt VII K [...],

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami  
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

### UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie warto przypomnieć, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasacja na korzyść oskarżonego może być wniesiona wyłącznie w razie skazania go na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionych z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.). W niniejszej sprawie obrońca skazanego czysto instrumentalnie posłużył się przepisem art. 439 k.p.k. klasyfikując dostrzeżone przezeń uchybienie jako bezwzględne, podczas gdy jest oczywiste, że charakteru takiego nie ma.

Podzielając stanowisko wyrażone w odpowiedzi na kasację, wskazać należy, odnosząc się do kwestii nieobecności pełnomocnika oskarżycielki prywatnej na

posiedzeniu pojedynczym (skarżący upatruje się w tej okoliczności podstawy do stawiania w kasacji zarzutu naruszenia art. 496 § 3 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.) wskazać należy że mogłoby to stanowić ewentualne naruszenie art. 491 § 1 k.p.k., ten bowiem przepis, nie zaś 496 § 1 i 3 k.p.k., reguluje skutki nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika na posiedzeniu pojedynczym.

Niezależnie od powyższego podnieść należy, co trafnie zauważył pełnomocnik oskarżycielki prywatnej w pisemnej odpowiedzi na kasację, że w przypadku gdy oskarżyciel prywatny ma pełnomocnika, to niestawiennictwo bez usprawiedliwionej przyczyny tylko jednego z nich nie jest traktowane jako odstąpienie od oskarżenia i w konsekwencji nie może prowadzić do umorzenia postępowania. Pogląd ten aprobowany jest zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. R. A. Stefański, Komentarz do art. 491 k.p.k., Lex/el 1998; P. Hofmański, E. Sadzik i K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. III, Warszawa 2004, s. 43 – 44; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011, sygn. akt III KK 269/11).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

aw